

РЕШЕНИЕ

№ 8941

гр. София, 17.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2096** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Г. Н. Б., подадена чрез упълномощения представител адв. О. В., срещу решение № 510/29.01.2024г., постановено по НАХД № 12467/2023 г. на Софийски районен съд (СРС), 14 с-в. С него е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-010007 от 05.06.2023 г., издадено от началник група СДВР – Отдел „Пътна полиция” (СДВР-ОПП) с което на касаторката на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 20 лв. за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП, както и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 80 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от един месец за нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, с което оспореното НП да бъде отменено. Претендират се разноски.

Ответникът – началник група СДВР – Отдел „Пътна полиция” не изразява становище по жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неправилност на съдебното решение като постановено при неизяснена фактическа обстановка. Счита, че същото следва да бъде отменено, а делото – върнато за ново разглеждане.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 24.01.2023 г., около 17 ч. и 20 мин., в [населено място], по [улица], жалбоподателят Г. Б. управлявала товарен автомобил марка/модел „Рено Е.“, с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение центъра на [населено място], като на паркинга на магазин „Ф.“, при изпълнение на маневра – завиване надясно, Б. загубила контрол върху управляваното от нея МПС и реализирала ПТП с намиращото се от дясната ѝ страна паркирано МПС, марка/модел „Тойота Ярис“ с рег. [рег.номер на МПС] . Въпреки реализираното ПТП, Б. не спряла управлението от нея автомобил, за да установи дали са настъпили щети, а продължила движението си, като напуснала мястото на произшествието.

Екип на „Пътна полиция“ – полицейски служители при ОПП-СДВР обслужил мястото на произшествието, като установил лек автомобил, марка/модел „Тойота Ярис“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от А. П., по който били констатирани щети по предната броня.

Въз основа на констатираното при огледа и по дадените сведения от А. П., младши автоконтрольор при ОПП-СДВР съставил Протокол за ПТП с № 1851913 от 24.01.2023 г., в който установил механизма на настъпване на произшествието, както и нанесените на лекия автомобил, марка/модел „Тойота Ярис“, с рег. [рег.номер на МПС] щети. Въз основа на събраните по образуваната преписка доказателства на 28.03.2023 г., в присъствието на свидетелите А. П. и С. Д., срещу Г. Б. на основание чл.40, ал.4 от ЗАНН е съставен АУАН серия АД, бл. № 201946/28.03.2023 г., в който се съдържа описаната фактическа обстановка, която е квалифицирана като нарушение на разпоредбите на чл.20, ал.1 от ЗДвП и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Актът е връчен срещу подпис на жалбоподателката на 28.03.2023 г.

На основание така съставения АУАН, началник група в СДВР-ОПП издал оспореното наказателно постановление № 23-4332-010007 от 05.06.2023 г., с което на Г. Н. Б. на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева, за нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП, както и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 80 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

При тези данни съдът е приел от правна страна, че АУАН и обжалваното НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона. Спазени били сроковете за изготвянето им по чл.34 от ЗАНН. И в двата акта се съдържа достатъчно точно и ясно описание на нарушенията и обстоятелствата, при които същите са извършени, като били посочени датата и мястото на извършване, участниците в ПТП, механизмът на причиняването му, поради което съдът е приел, че не са нарушени правата на санкционираното лице, както и възможността му да организира надлежно защитата си.

От установената фактическа обстановка съдът е приел за безспорно, че Г. Н. Б. не е изпълнила задължението си за упражняване на достатъчно контрол върху управляваното от нея МПС по време на извършване на маневра „завиване надясно“, като не преценила габаритните размери на МПС, което е управлявала, в резултат на което е реализирала ПТП с намиращото се отдясно паркирано МПС, марка/модел „Тойота Ярис“. С поведението си Б. нарушила разпоредбата на чл.20, ал.1 от ЗДвП, като не е изпълнила вмененото ѝ от закона задължение. Правилно бил определен и размерът на санкцията, доколкото в санкционната част на разпоредбата на чл.185 от ЗДвП същият бил абсолютно определен.

За безспорно установено съдът е приел и, че поради неупражнен достатъчен контрол върху МПС от страна на Б., същата реализирала ПТП по смисъла на § 6, т.30 от ДП на ЗДвП, от което са настъпили повреди и материални щети на паркирано МПС, марка/модел „Тойота Ярис“, като Б. не предприела действия по установяване на последиците от настъпилото ПТП, не спряла и не останала на местопроизшествието до идването на водача на другото превозно средство, нито сигнализирала органите на МВР. С това свое поведение, същата нарушила разпоредбата на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП. Според съда, Б. действала виновно, доколкото съзнавала общественоопасния характер на деянието, предвиждала неговите последици и целяла именно това. Правилно наказващият орган приложил санкционната разпоредба на чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

С оглед обществените отношения, които са обект на защита и възможността да бъдат засегнати неограничен кръг от лица, СРС е определил като неприложима към конкретния случай на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административнонаказателно производство. Правилни са изводите на СРС, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл.42 от ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл.42, т.5 от ЗАНН са посочени нормите, които са нарушени – чл.20, ал.1 и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите в касационната жалба, че съдът е постановил решението си при неизяснена фактическа обстановка. От съставения на място от служители на СДВР-ОПП Протокол се установява безспорно, че е осъществено ПТП между автомобила, управляван от касаторката и намиращото се на паркинга на магазин „Ф.“ МПС „Тойота Ярис“, като по последното били нанесени щети върху предната броня. Във връзка с това следва да се посочи, че правилно СРС не е допуснал до разпит свидетел, поискан от Б., тъй като релевантната фактическа обстановка е обективизирана в протокола, който е официален свидетелстващ документ, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения. Действително, както е прието и от СРС, фактическата обстановка е лаконично описана, но в същото време дава достатъчно сведения, както за мястото и времето, така и за начина на реализиране на произшествието. Установено е също, че оспорващата не е спряла след осъществяването му.

Съгласно чл.20, ал.1 от ЗДвП, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Разпоредбата на чл.123, ал.1 пък задължава водач, който е участник в ПТП без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Правилно съдът е приел за безспорно установено, че поради неупражнен достатъчен контрол върху управляваното от нея МПС Б. е реализирала ПТП по смисъла на § 6, т.30 от ДП на ЗДвП, от което са настъпили материални щети на паркирано МПС „Тойота Ярис“. Установено е също, че Б. не е предприела действия по установяване на последиците от настъпилото ПТП, като не е спряла и не е останала на мястопроизшествието до идването на водача на другото превозно средство, нито е сигнализирала органите на МВР. Наказание на водача е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл.20, ал.1 и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, като фактическите обстоятелства са описани в АУАН и НП, а нарушителят е разбрал ясно в извършването на какво нарушение е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Според чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП, водачите, които нарушат задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие се наказват с „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 1 до 6 месеца и с „глоба“ от 50 до 200 лв. Правилно е приложена и разпоредбата на чл.185 от ЗДвП, доколкото за нарушението по чл.20, ал.1 не е предвидено наказание. Съгласно посочения текст, за нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба 20 лв. Наказанието за извършеното нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП е определено в посочените в санкционната норма на чл.175, ал.1, т.5 минимални размери, а размерът на глобата по чл.185 от ЗДвП е фиксиран.

Правилно СРС е приел и, че процесният случай не може да бъде квалифициран като маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, предвид осъществяването от Б. две нарушения и същността на обществените отношения – предмет на защита със ЗДвП.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд - София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 510/29.01.2024г., постановено по НАХД № 12467/2023 г. на Софийски районен съд, 14 с-в.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: